

— немирникъ а защото тогавашната училищна дисциплина си служеше само съ *сопата*.

Прѣзъ 1848 год. длъжността „Святогорски исповѣдникъ“ била заета отъ еромонаха Хаджи Васили. Въ качеството си на Святогорски консулъ (агентъ), той се расположилъ въ Карловския Святогорски метохъ. Хаджи Василь билъ *уйко* на Василь Левски. Синътъ на Гина Кунчева (Василь) билъ кръстенъ отъ уйковото си име. Майката вдовица съ четири дрѣбни сираци, имайки прѣдъ видъ че и братъ ѝ, *святогорски исповѣдникъ*, ще ѝ помогне въ домашнитѣ харчове, заплакала отъ радост, когато узнала отъ Н. *Пулевъ*, че Хаджи Василь скоро пристига въ гр. Карлово за „Святогорски исповѣдникъ“. А най много тя се радвала, че най-милото ѝ чедо, Василь, край уйка си, непрѣменно ще стане или попъ или учителъ, или *зографинъ*. Хаджи Василь, като всеки исповѣдникъ, ималъ нужда отъ единъ „прислушникъ“. Длъжността „прислушникъ“, както ни разказваше самъ Левски, се състояла въ това: да придружава вуйка си въ черква въ качество на слуга и „исповѣднически адютантъ“, да мете дворътъ и стантѣ на *светогорския* метахъ, да тямари и пои конътъ и да съпровожда уйка си по градове и села, когато е излѣзвалъ по „своята просия“.

Гина Кунчева настанила сина си Василя „прислушникъ“ при брата си Василя. Сестрата казала на брата си: „братко, Василь е на твое име кръстенъ, нека да е твой, ала искамъ отъ тебе, братко, правишъ, що чинишъ, или попъ, или учителъ, или зографинъ да го направишъ“.

Братътъ се обѣщавалъ на сестрата, че ще гледа синътъ ѝ като писано яйце и че непрѣменно ще го приготви за попъ. И тъй, майката *лгвица* дала малкото си *лгвче* въ ржцѣтѣ на *святогорския дрейсоръ*. Дванайсетъ годишния Василь подстригали, облѣкли го въ расото на „исповѣднически прислушникъ“ и го направили господаръ на конекитѣ чесала и гюбрета, на стомнитѣ и метлитѣ,